

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.429/2015/19.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2016. március 21. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta, és 2016. március 30. napján kihirdette a következő

végzést:

Az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt és társai ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. május 4. napján kihirdetett 24.B.210/2012/179.számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet bevezető részéből a 2014. október 1-jét megelőző tárgyalási napokra való utalást mellőzi.

A másodfokú eljárásban 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint, II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki

- 2 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntetében, melyet folytatólagosan követett el,
- 2 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntetében, melyet folytatólagosan követett el,
- 1 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontja, valamint a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő csalás büntetében, melyet folytatólagosan követett el,
- 3 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdésének c) pontja szerint minősülő közokirat-hamisítás büntetében, melyből 1 rendbelit bűnsegédként és 2 rendbelit társtettesként követett el, és
- 4 rendbeli az 1978. évi IV. törvény 276. §-ban meghatározott magánokirat-hamisítás vétségében, melyet folytatólagosan követett el.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki

- 2 rendbeli adócsalás büntetében, melyet folytatólagosan és bűnsegédként követett el,
- 2 rendbeli adócsalás büntetében, melyet folytatólagosan és bűnsegédként követett el,
- 1 rendbeli csalás büntetében, melyet folytatólagosan és bűnsegédként követett el,
- 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében, melyet társtettesként követett el, és
- 4 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében, melyeket folytatólagosan és bűnsegédként követett el.

III. r., IV. r. és V. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében, melyet társtettesként követtek el.

Ezért I. r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

III. r., IV. r. és V. r. vádlottakat 1-1évi időtartamra próbára bocsátotta.

I. r. vádlott vagyonának terhére 2.761.000 forint összegben vagyonek Kobzást rendelt el.

I. r. és II. r. vádlottakat az ellenük 2 rendbeli adócsalás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett az eljárás során keletkezett bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I. r. és II. r. vádlottak terhére az ügyész fellebbezést jelentett be súlyosítás céljából, az I. r. vádlott esetében a kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamának, a II. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés és a felfüggesztés próbaidejének felemelése végett. I. r. vádlott és védője felmentés céljából fellebbeztek. II. r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették. Az I. és II. r. vádlottak vonatkozásában meghozott felmentő rendelkezéseket a perorvoslatra jogosultak nem támadták, így azok első fokon jogerőre emelkedtek. Szintén jogerőre emelkedett az ítélet első fokon III. r., IV. r. és V. r. vádlottak vonatkozásában.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.103/2014/5-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Indítványozta az ítéletben megállapított tényállás kiegészítését.

I. r. vádlott védője fellebbezését írásban indokolta. Ebben előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert a kérdéses számlák fiktív volta, a társasági adóra vonatkozó adójogi szabályok helyes alkalmazása, valamint I. r. vádlott beszámítási képessége tekintetében a tényállás nincs maradéktalanul felderítve, és a törvényszék a tényállást hiányosan állapította meg. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a igazságügyi szakértő által készített szakvéleményt, mint okiratot nem értékelte. Álláspontja szerint amennyiben a kérdéses számlák valóban fiktívek lennének az ÁFA adónem vonatkozásában, a társasági adónem esetében történt adócsalás akkor is megalapozatlan. Nem tett eleget az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítási kötelezettségének, mivel a védelem által felkért elmeorvos szakértők véleményét indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta. Nem történt meg a I. r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványok elbírálása. A becsatolt iratok alapján megállapítható, hogy nyilatkozatai nem felelnek meg a valóságnak, így a megállapított ítéleti tényállás helytelen, a bíróság tényből tényre helytelenül, a zárt logikai láncolat megléte nélkül következtetett. Mindezek alapján elsősorban azt indítványozta, hogy az ítélet tárgyalást, melynek keretében igazságügyi szakértőket, valamint az igazságügyi írásszakértőt hallgassa meg. Ennek eredményeként az elsőfokú ítélet megváltoztatására és I. r. vádlott felmentésére tett indítványt. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (2) bekezdése alapján, tárgyaláson bírálta el.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az ügyész a súlyosításra irányuló fellebbezését mindkét fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában fenntartotta.

Ugyancsak fenntartotta fellebbezését, illetve fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat I. r. vádlott védője. Elsősorban az elsőfokú ítélet megváltoztatását és I. r. vádlottnak az ellene emelt vádak alóli felmentését, másodsorban megalapozatlanság miatt a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta. Harmadsorban végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását kérte.

II. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az utolsó szó jogán tett felszólalásában I. r. vádlott felmentését kérte, csak úgy, mint II. r. vádlott.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, a Be. 349. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában, a jogerős felmentés kivételével, teljes terjedelemben felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alapossággal, részletesen, a perrendi szabályok szerint folytatta le.

Nem észlelt az ítélőtábla a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyrészt megalapozott, csak kisebb részben felderítetlen, illetve hiányos a Be. 351. § (2) bekezdés a/ és b/ pontja alapján.

A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján orvosolható volt. Az ítélőtábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

- A Kft. vonatkozásában a 2005-2006-2007. évekre vonatkozó adóhiány Áfa adónemben összesen 102.544.571 forint.
- A Kft. esetében 2007-ben 12.397.000 forint volt az adóbevétel csökkenés társasági adó adónemben. 2005-2006-2007. évben társasági adó adónemben 30.874.000 forint adóbevétel csökkenést okozott I. r. vádlott II. r. vádlott szándékos segítségnyújtása mellett.
- I. r. vádlott elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban nem szenved, és a terhére rótt cselekmények idején sem szenvedett. A terhére rótt cselekmények és a szakértői vizsgálat idején cselekményei veszélyességének felismerésére és a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására képes volt.

E pontosítások és kiegészítés alapja a következő.

Az egyes társaságok vonatkozásában előidézett adóhiány két esetben pontatlanul szerepel az elsőfokú ítéletben. Az ítélőtábla azt pontosította, helyesbítette.

A tényállás felderítetlensége a következőkben valósult meg.

I. r. vádlott védőjének felkérésére az I. r. vádlott beszámítási képességéről készített szakvéleményt Dr. igazságügyi pszichiáter szakértő és Dr. igazságügyi gyermekgyógyász és gyermekpszichiáter szakértő 2012. december 7. napján. Véleményük szerint a keresztmetszeti pszichopatológiai képet

perzisztens (tartós) paranoid (delúziv) zavar, az ezt kísérő súlyos depressziós epizód, valamint a metabolikus károsodások talaján kialakult anyagcserezavarok, mint az elhízás, magas vérnyomás, hyperlipidaemia kíséri. A pszichés és testi folyamatok a koncepcionális gondolkodásában az analízáló, szintetizáló képességében a következtetések, a tervezett tevékenységek és a döntési folyamatok lényeges romlását okozták. Kóros motiváció miatt beszámítási képesség hiánya véleményezhető. A beszámítási képesség hiánya az adott esetben a téveszmék vonatkozásában áll fenn, azaz csak annak nincs tudatában, hogy téveszméi nem felelnek meg a valóságnak. A további pszichés és testi állapotromlás elkerülésére pszichés és fizikális terhelés kerülése, fokozottan kímélő életmód, rendszeres pszichiátriai kardio metabolikus ellenőrzése és kezelése szükséges.

A törvényszék kirendelése alapján 2013. május 22. napján készített 6436/2013. szám alatt igazságügyi pszichiáter szakértői leletet és véleményt a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kar Igazságügyi és Biztosítás - Orvostani Intézetében Dr. igazságügyi orvosszakértő és igazságügyi ideg és elmegyógyász szakértő. A szakvéleményben megállapították, hogy I. r. vádlott a vizsgálat időpontjában nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros zavarában, mely őt korlátozta, képtelenné tette cselekményei következményeinek felismerésére vagy arra, hogy a felismerésnek megfelelően cselekedjék. Az eljárás tárgyát képező cselekmények időpontjára vonatkozóan a hiányzó dokumentumok miatt biztonsággal nyilatkozni nem tudtak. További dokumentumok megküldését kérték. A 2013. augusztus 26. napján kelt szakvéleményben megállapították, hogy I. r. vádlottnál személyiség zavar és szorongás állt fenn a terhére rótt cselekmények elkövetésének időpontjában, vagyis 2005-2006-2007. években. Személyiségzavara a kóros elmeállapot szintjét nem érte el.

Megállapították továbbá, hogy a Dr. és Dr. szakértők által készített szakvéleményben nem tárták fel részletesen a vizsgált életvezetési adatait, az orvosi dokumentumokat hiányosan és pontatlanul idézték. A véleményben hivatkozott kóros motivációt nem tárták fel. A szakértői vélemények közötti különbség okaként Dr. és Dr. megjelölték, hogy a 2012. december 7-én elvégzett szakértői vizsgálatnál feltárt eltéréseket a szakértők a cselekmény időszakára nem megalapozottan vonatkoztatták.

Dr. szakértő és Dr. szakértő a 2015. március 23-ai tárgyalási napon a szakvéleményük megállapításait fenntartották mind I. r. vádlott elmeállapotát, beszámíthatóságát illetően, mind pedig a védői felkérésre készített szakvélemény értékelése és az eltérések okának magyarázata tekintetében.

Tekintettel arra, hogy ugyanazon bizonyítandó tényre, ugyanazon vizsgálati anyag alapul vételével készített szakvélemények között az ügy eldöntése szempontjából lényeges szakkérdésben olyan eltérés volt, amelyet ezekkel a szakértőktől kért felvilágosítással, a szakvélemény kiegészítésével vagy a szakértők egymás jelenlétében való meghallgatásával az elsőfokú bíróság nem tisztázott, az ítéletábra újabb szakvélemény beszerzését rendelte el, a Be. 111. § (5) bekezdése alapján, a 353. § (1) bekezdésének alkalmazásával, a felderítetlenségben megnyilvánuló megalapozatlanság kiküszöbölése céljából.

A Dr. igazságügyi elmeorvos-szakértő és Dr. igazságügyi orvos-szakértő által készített V:2074/2015. számú szakvélemény szerint I. r. vádlott a szakértői vizsgálat időpontjában elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban nem szenvedett és a terhére rótt cselekmények idején sem szenvedett. A terhére rótt cselekmények és a szakértői vizsgálat idején cselekményei veszélyességének felismerésére és a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására képes volt. A Dr. és Dr. által készített elmeorvos szakértői vélemény megállapításaival nem értettek egyet, ugyanis a szakértők a cselekmény után évekkel keletkezett pszichiátriai kezelés megállapításait vonatkoztatták a cselekmény idejére, beszámítási képességet

kizáró tényezőként értékelve azt. Nevezetnél a cselekmények idején nem állt fenn olyan kóros elmeállapot, amely a beszámítási képességét korlátozta vagy kizárta volna, ezért a vélemény megállapításait nem tartották megalapozottnak.

A kiegészítést követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

A vádlottakra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítik egymást, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége mindenben megfelel a formál logika törvényszerűségeinek.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítélőtábla, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

A Be. 351.§ (2) bekezdésében részletezett okok, köztük a felderítetlenség kizárólag akkor lenne megállapítható, ha az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdés második mondatának rendelkezését megsértve, nem tisztázta volna alaposan a bizonyítás tárgyát. Akkor felderítetlen a tényállás, ha a bizonyítás anyaga nem teljes, mert a bíróság nem szerez be minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas lehet. Ilyen felderítetlenségi ok jelen esetben nem állapítható meg, ám az sem, hogy a megállapított tényállás - a fenti kiegészítésen túl - hiányos vagy ellentétes lenne az iratok tartalmával. Az ítélőtábla szerint az sem volt tetten érhető, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok közötti ellentmondásokat esetleg ne észlelte volna, vagy ne kívánta volna feloldani. Kétségtelen, hogy a tényállás alapos, és hiánytalan tisztázatlanságából eredő kötelezettség akár olyan eljárási szabálysértéssel is járhat, hogy a bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtet. Jelen ügyben a másodfokú bíróság ezt a szabálysértést sem észlelte. Az elsőfokú ítélet indokolásából ugyanis kiderül, hogy a megállapított tényállásban rögzített tényeket mely bizonyítékokra alapította. Az elsőfokú bíróság e tevékenysége a logika szabályainak megfelel, a bizonyítékokat közvetlenül észlelő és értékelő tevékenységét meggyőződése szerint végezte, igazodva a Be. 78. § (3) bekezdésében foglaltakhoz.

Helytálló érvekkel alátámasztva vetette el I. r. vádlott azon védekezését, mellyel vitatta, hogy a Kft., illetve a Kft. által befogadott számlák fiktívek lennének, továbbá, hogy a számlák alapjául szolgáló munkálatokat nem az Kft. végezte el. Helyesen fogadta el II. r. vádlott egyéb bizonyítékokkal alátámasztott vallomását arra nézve, hogy a cégek eladását követően is azok tevékenységét ténylegesen I. r. vádlott irányította. Saját magát és vádlott társát is terhelő vallomásával elismerte, hogy a számlákat aláírta annak ellenére, hogy azok tartalmára nem volt rálátása. III. r., IV. r. és V. r. vádlottak bár magukat csak formálisan érezték bűnösnek, ténylegesen az I. r. vádlottat terhelően vallották, hogy felismerték a cégeladások fiktív voltát.

I. r. vádlott védője által elmondottakkal kapcsolatosan az ítélőtábla rámutat, hogy nem az adó és könyvszakértő feladata megállapítani, hogy a vizsgált számlák fiktívek voltak-e. Mindezt a bíróságnak kell elbírálnia, egyrészt a szakértői vélemények figyelembe vételével, másrészt az egyéb

e kérdéskörben felhasználható bizonyítékok értékelésével. E kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett.

I. r. vádlott védője támadta az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenységét a társasági adó vonatkozásában. Álláspontja szerint a társasági adóra elkövetett költségvetési csalás, illetve jelen esetben adócsalás megvalósítása esetén az adó alapját, illetve a fizetendő adó mértékének csökkenését eredményező tények és adatok olyan komplex vizsgálta szükséges, amely túlmutat az adókötelezettséggel érintett gazdasági eseményekről kiállított számlák alaki vagy tartalmi hitelességén. Minden lehetséges eszköz igénybevételevel meg kell kísérelni a társasági adó mértékét csökkentő költségekkel kapcsolatos tények tisztázását, hiszen csak a ráfordítások tényleges felmerülésére, illetve azok összecszerűségére vonatkozó bizonyítékok mérlegelésével lehet az adó valós alapját és így az okozott vagyoni hátrány összegét megállapítani.

Ezzel kapcsolatosan az ítéletábra rámutat, hogy immáron kikristályosodott a bírósági gyakorlatban az az elv, miszerint a társasági adó vonatkozásában sem kell vizsgálni a fiktív számlák esetén, hogy milyen adóalapot csökkentő költségek kiadások merültek fel az adófizetésre kötelezett részéről. A társasági adónemet érintő adócsalás, illetve költségvetési csalás elkövetési értékének megállapítása során a bírói gyakorlat kizárja a becslési eljárást. „Mindehhez azonban az is hozzátartozik, hogy az elbírált cselekmények elkövetési módjából kitűnően e számlák ténylegesen hamis tartalmúak voltak: meg nem történt gazdasági tranzakciókat tartalmaztak. Ezt figyelembe véve csak olyan költségek felmérésére vonatkozó becslés történhetett volna, amely költségek - ahogyan az az ítéleti tényállásból egyértelműen kiderül - adófizetés szempontjából nem voltak érvényesíthetők.” (Legf. Bír. Bfv.284/2007/8. szám).

A cselekmény elkövetése után, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvénybe foglalt új büntető anyagi jogi kódex (továbbiakban Btk.). A törvényszéknek elsődlegesen ezért vizsgálnia kellett, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, vagy az 1978. évi IV. törvényt (rég. Btk.) kell-e alkalmazni. A büntető törvénynek az időbeli hatályra vonatkozó előírásai szerint főszabályként a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Kivételt jelent, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, mert ezen esetekben az új büntető törvény alkalmazásának van helye.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jelenleg hatályos büntető jogszabályok nem biztosítanak a vádlottakra nézve enyhébb elbírálást, tekintettel arra, hogy a költségvetési csalás esetén az üzletszerűség minősítő körülmény, és ezáltal magasabb büntetési tétellel fenyegetettek hatálya alatt a vádlottak cselekményei, míg a rég. Btk. alkalmazása esetén az üzletszerűség súlyosító körülményként veendő figyelembe, mely a büntetési tételkeretet nem érinti.

Törvényesen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak.

Az első fokon eljáró bíróság alapvetően helyesen feltárta az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, és azokat, összevetve a büntetéskiszabás egyéb elveivel, a súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetést a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is.

A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell

felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek". (1214/B/1990 AB határozat)

A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethöz, és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi.

Az arányosság jelenti a tett arányosságát, és több elkövető esetén az ítélet belső arányossága sem hagyható figyelmen kívül, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. Az egyéniesítés azonban nem sértheti a bírói gyakorlat egységének elvét, amely a jogbiztonság és a törvény előtti egyenlőség szempontjából alapvető. Ennek megfelelően a hasonló súlyú bűncselekményekre, illetve hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni.

A büntetés kiszabása során az ítéletnek közvetítenie kell azt az üzenetet is, hogy az a bűnelkövető, aki megbánó magatartását a beismerő vallomáson túl feltáró jellegű vallomással is kifejezésre juttatja - mely vallomás kiemelkedő szerepet játszik az ügy felderítésében -, érdemes arra, hogy a bíróság ezen együttműködési törekvését a kiszabott büntetésben is értékelje.

Szem előtt kell tartani az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatát. E szerint a tisztességes eljárás követelményébe ütközik a büntetőeljárás olyan hosszú időtartama, amely jelen ügyben is rögzíthető. Ilyen esetben a büntetés kiszabása során kell törekedni a többlet joghátrányok semlegesítésére, olyan büntetés kiszabásával, ami lényegesen enyhébb, mintha ésszerű időn belül befejeződött volna az eljárás.

Ezen elveket figyelembe véve az ítéletábra nem találta alaposnak az ügyészségnek a kiszabott büntetések súlyosítására irányuló fellebbezését.

A cselekményeket bűnsegédként elkövető II. r. vádlott esetében a törvényszék helyálló indokokkal függesztette fel próbaidőre a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását. I. r. vádlottal szemben ez a kedvezmény nem volt alkalmazható, tekintettel egyrészt arra, hogy a jelen eljárásban elbírált cselekményeit két felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el. Másrészt pedig arra, hogy a hasonló összegre megvalósított, az állami költségvetést érintő bűncselekményeket tettesként elkövető vádlottak esetén a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére a bírói gyakorlat szerint beismerő vallomás és a költségvetést ért vagyoni hátrány rendezésére irányuló határozott törekvés esetén van lehetőség.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást 2014. október 1. napján előről kezdte, a hat hónapos tárgyalási időköz eltelte miatt. A korábbi tárgyalási napokon felvett bizonyítás anyaga az ismételt alkalommal válik az előről kezdett bizonyítás tárgyává, és ezáltal az ítélet alapjává. Azok feltüntetése így az ítélet bevezető részében a Be. 258. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel nem szükséges. Ennél fogva a 2014. október 1-jét megelőző tárgyalási napoknak az ítélet bevezető részében való feltüntetését az ítéletábra mellőzte.

A másodfokú eljárásban felmerült, II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költségről az ítéletábra a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A szakértői bizonyítással kapcsolatosan a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a törvényszéknek a Be. 578. § (1) bekezdése alapján utólag, különleges eljárás keretében kell határoznia.

Debrecen, 2016. március 30.

Dr. Elek Balázs sk.	. Gömöri Olivér sk.	. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül
tisztviselő